

DAN BROWN:
ANGYALOK
ÉS
DÉMONOK
455.pp

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Dan Brown: Angels & Demons
A Pocket Star Book published by POCKET BOOKS, a division of Simon @ Schuster Inc.

Fordította Bori Erzsébet

Copyright © 2000 by Dan Brown
Hungarian translation © Bori Erzsébet, 2003
© GABO Kiadó, 2003

A könyv bármely részletének közlésének a kiadó előzőtes hozzájárulása szükséges

Kiadja a GABO Könyvkiadó
1054 Budapest, Vadász u. 29.
Tel.: (1) 472-0376
Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Solymosi Éva
A kötetet Zajtai Szabolcs tervezte

Most, egyenesen a kamerának beszélve, a *camerlengo* előrelépett. - Az Illuminátusokhoz - mondta mélyebb hangszínre váltva -, és azokhoz a tudósokhoz szólok, akiket illet. - Szünetet tartott. - Megnyertétek a háborút.

A csend immár a kápolna legrejtettebb zugaiba is behatolt. Mortati hallotta saját szívének kétségbeesett dübörgését.

- A kerekek már régóta mozgásba lendültek - folytatta a *camerlengo*. - Győzelmetek elkerülhetetlen. Soha nem volt ez még ennyire világos, mint ebben a pillanatban. A tudomány az új Isten.

Miket beszél ez? - gondolta Mortati. Megörült? És ezt az egész világ hallja!

- Orvostudomány, elektronikus kommunikáció, űrutazás, génebézészet... ezek azok a csodák, amelyekről ma a gyerekeinknek mesélünk. Ezek azok a csodák, amelyeket

annak bizonyosságául hirdetünk, hogy a tudomány adja meg nekünk a válaszokat. A szeplőtelen fogantatásról, az égő csipkebokorról és a kettéváló tengerről szóló régi mesék már nem érvényesek. Az Isten kiment a divatból. A tudomány megnyerte a csatát. Megadjuk magunkat.

Értetlenség és zavar lett úrrá az egész kápolnán.

- De a tudomány győzelméért - tette hozzá a *camerlengo* erőteljesebb hangon -, mindannyiunknak fizetni kell. És súlyos lesz a fizetség.

Csönd.

- A tudomány enyhítheti a betegség és a lélekölő robot kínjait, elláthat bennünket szórakozásunkat és kényelmünket szolgáló megannyi kütyüvel, de egy olyan világba vet minket, amelyben nincsenek csodák. A naplemente hullámhosszakra és frekvenciákra zsugorodott. A világegyetem bonyolult titkai matematikai képletekre egyszerűsödtek. Még saját emberi lényként birtokolt önértékelésünk is megsemmisült. A tudomány azt állítja, hogy a Földbolygó, minden lakójával csak jelentéktelen porszem a nagyszabású tervben. Kozmikus véletlen. - Szünetet tartott. - A technológia, amelyről azt ígérték, hogy össze fog kötni, inkább elválaszt bennünket. Immár valamennyien elektronikusan rá vagyunk csatlakozva a világra, mégis végtelenül egyedül vagyunk. Erőszak, megosztottság, megtévesztés és áruulás zúdul ránk. A szkepticizmus erény lett. A cinizmus és a bizonyítékok követelése a felvilágosultság jele. Csoda-e, hogy az emberek ma depressziósnak és vesztesnek érzik magukat, sokkal inkább, mint a történelem során bármikor? Van valami, ami szent a tudomány számára? A tudomány válaszokat keresve, a meg nem született magzatainkkal kísérletezik. Sőt arra készül, hogy átrendezze bennünk a DNS-sorozatot. Egyre kisebb és kisebb darabokra hasítja Isten világát, miközben az értelmét keresi... de csak további kérdéseket talál.

Mortati ámulva figyelt. A *camerlengó*ból most szinte hipnotikus erő áradt. Olyan határozottság volt a mozdulataiban és a tónusában, amilyennel még sohasem találkozott a Vatikán oltára előtt. A férfi hangjából meggyőződés és szomorúság csendült ki.

- A tudomány és a vallás között régóta folyó háború véget ért - mondta a *camerlengo*.

- Ti győztetek. De nem becsületes eszközökkel. Nem azzal, hogy megadtátok a válaszokat. Azzal győztetek, hogy radikálisan átállítottátok a társadalmat, amely immár használhatatlanoknak tekinti a korábban sarokköveknek számító igazságokat. A vallás nem bírja az iramot. A tudomány exponenciálisan növekszik. Úgy táplálja önmagát, mint egy vírus. Minden új felfedezés kaput nyit egy következő felfedezésnek. Az emberiségnek több ezer évébe került, hogy eljusson a keréktől az autóig. De az autótól eljutni az űrbe, már csupán néhány évtizedbe telt. Manapság hetekben mérjük a tudományos haladást. Túl vagyunk pörögve. Egyre mélyül kötöttünk a szakadék, és ahogy a vallás mindjobban lemarad, az emberek

spirituálisán légüres térben találják magukat. Az értelemért kiáltunk. Higgyék el nekem, valóban kiáltozunk. Ufókat látunk, egy másik világgal vagy szellemekkel keresünk kapcsolatot, testen kívüli élményekkel, agykontrollal kísérletezünk... mindezek a hóbortos ötleteken ott van a tudományos máz, pedig gyalázatosan esztelenek. A magányos és elkínzott modern lélek kétségbeesett kiáltásai ezek, a lelkünké, amelyet megnyomorít a saját felvilágosultsága és arra való képtelensége, hogy a technikán kívül bármiben értelmet találjon.

Mortati érezte, hogy előrehajol a székében. A többi bíborossal és a világ tévénezőivel együtt szinte itta a pap szavait. A *camerlengo* nem alkalmazott szónoki fordulatokat, sem vitriolos gúnyt. Nem hivatkozott a Szentírásra, sem Jézus Krisztusra. Modern kifejezéseket használt, dísztelenül és egyszerűen... így közvetítette a régi üzenetet. Abban a pillanatban Mortati megértette, miért volt olyan kedves ez a fiatal ember a néhai pápa számára. A közöny, a cinizmus és a technika istenítésének korában az ilyen emberek a realisták, mint a *camerlengo*; akik meg tudják szólítani a lelkünket, mint most ez a férfi, azok az egyház utolsó reménységei.

A *camerlengo* most még erőteljesebben beszélt. - Azt mondják, a tudomány fog minket megmenteni. Én azt mondom, a tudomány elpusztít bennünket. Galilei kora óta az egyház megpróbálja lassítani a tudomány könyörtelen iramát, néha helytelen eszközökkel, de mindig a legjobb szándékoktól vezettetve. A kísértés azonban túl nagy ahhoz, hogy az ember ellen tudjon állni. Figyelmeztetek benneteket, nézzetek szét magatok körül. A tudomány nem tartotta be az ígéreteit. A hatékonyság és az egyszerűség ígérete nem hozott mást, mint környezetszennyezést és káoszt. Megosztott és bolond faj vagyunk... a pusztulás útján járunk.

A *camerlengo* itt szünetet tartott, majd a kamerára szögezte a tekintetét.

- Ki ez az Isten-tudomány? Ki az az Isten, aki hatalmat ad a népének, de nem ad hozzá erkölcsi kereteket, amelyek megszabnák, hogyan éljen ezzel a hatalommal? Miféle Isten az, aki megengedi egy gyermeknek, hogy játsszon a tűzzel, de nem figyelmezteti a veszélyekre? A tudomány nyelve nem nyújt támpontot a jóról és a rosszról. A tudományos könyvek elmondják nekünk, hogyan lehet beindítani a nukleáris reakciót, de egyetlen fejezetük sem tárgyalja azt a kérdést, hogy ez jó vagy rossz elgondolás. Azt mondom a tudománynak: az egyház elfáradt. Kimerített minket az, hogy megpróbáltunk támpontokat adni. Felemésztettük forrásainkat a hadjáratban, amelynek során az egyensúlyt akartuk képviselni, miközben ti vakon törtétek magatokat a még kisebb chipekért és a még nagyobb profitért. Nem kérdezzük, hogy miért nem szabályozzátok magatokat, hiszen hogyan is tehetnétek? A világotok olyan gyorsan halad, hogy ha megállnátok akár csak egyetlen pillanatra is, hogy felmérjétek tetteitek következményeit, valaki, aki még hatékonyabb, azon nyomban elszáguldana mellettetek. Tehát haladtok tovább. Ti terjesztitek a tömegpusztító fegyvereket, de a pápa az, aki beutazza a világot és könyörög a vezetőknek, hogy tanúsítsanak

mérsékletet. Ti élőlényeket klónoztok, de az egyház az, amely emlékezetünkbe idézi cselekedeteink erkölcsi vonatkozásait. Ti arra ösztönzitek az embereket, hogy telefonon, videóképernyőn és számítógépen kapcsolódjanak egymáshoz, de az egyház az, amely kitarja kapuit, és arra int, hogy személyes kapcsolatot keressünk, mivel arra teremtettek minket. Ti az életmentő-kutatások nevében képesek vagytok megölni a még meg nem született magzatot is. És megint csak az egyház az, amely rámutat ennek az érvelésnek a hamisságára. Miközben ti tudatlannak nevezitek az egyházat. Ki hát a tudatlanabb? Az az ember, aki nem ismeri a villámlás magyarázatát, vagy az, aki nem tiszteli félelmetes erejét? Ez az egyház a kezét nyújtja felétek. Mindenki felé. És mégis, ti ellökitek a felétek nyújtott kezét. Mutassatok bizonyítékot Isten létezésére, mondjátok. Én meg azt mondom, használjátok a távcsöveiteket, nézzetek rá az égboltra, és feleljetek: hát lehetséges az, hogy nincsen Isten? - A *camerlengónak* most könnyek szöktek a szemébe. - Azt kérditek, milyen az Isten. Én azt kérdelem, honnan való ez a kérdés? A válasz egy és ugyanaz. Nem látjátok Istent a tudományotokban? Hogyan lehet őt nem észrevenni? Azt állítjátok, hogy már a legkisebb változás a gravitáció nagyságában vagy egy atom súlyában elég lett volna ahhoz, hogy világegyetemünk élettelen köddé váljon a mennyei égitestek csodálatos tengere helyett, és mégsem vagytok képesek meglátni ebben Isten kezét? Tényleg annyival könnyebb abban hinni, hogy egyszerűen csak jó lapot húztunk a sokmilliárdos pakliból? Olyan spirituális csődbe jutottatok, hogy inkább hisztek a matematikailag lehetetlenben, mint egy nálunk nagyobb hatalomban?

- De akár hisztek Istenben, akár nem - mondta a *camerlengo* elszántságtól csengő hangon -, ezt már el kell hinniek. Amikor az emberi faj elveti magától a mi igazságunkat egy nálunk nagyobb hatalomról, akkor elveszítjük a számon kérhetőség tudatát. A hit... valamennyi hit... figyelmeztetés arra, hogy van valami, amit mi nem érthetünk, valami, ami előtt számot kell adnunk... A hittel számon kérhetőek vagyunk mások és önmagunk előtt, egy magasabb igazság előtt. A vallás nem hibátlan, de csak azért, mert maga az ember sem hibátlan. Ha a külvilág úgy tudná látni ezt az egyházat, ahogyan én... ha túllátna ezen falak rituáléján... egy modern csodát látna... tökéletlen, egyszerű lelkek testvériségét, amely nem akar többet, mint a részvét hangján szólni egy túlpörgött világban.

A *camerlengo* most odamutatott a bíborosi testületre, és a BBC operatőrnője, ösztönösen követve a kezét elkezdte pásztázni a gyülekezetet.

- Kimentünk a divatból? - tette fel a kérdést a *camerlengo*. - Ezek a férfiak itt dinoszauruszok? Hát én? Valóban nincs szüksége a világnak olyanokra, akik szót emelnek a szegényekért, a gyengékért, az elnyomottakért, a meg nem született gyermekért? Valóban nincs szükségünk ezekre a lelkekre, akik, bár tökéletlenek, arra szánják az életüket, hogy rimánkodjanak nekünk: kövessük az erkölcs jelzőkaróit, hogy el ne tévedjünk?

Mortati most döbönt rá, hogy a *camerlengo*, tudatosan vagy sem, nagyszerű módszert alkalmazott. Megmutatva a kardinálisokat, megszemélyesítette az egyházat. Vatikánváros már nemcsak egy épület, hanem népe is van - olyan emberek, akik, miként a *camerlengo*, Isten szolgálatában töltötték az életüket.

- Ma este egy meredély szélén gubbasztunk - mondta a *camerlengo*. - Senki sem engedheti meg magának a közönyös beletörődés luxusát. Akár a Sátánnak, akár romlottságnak vagy erkölcstelenségnek tekintitek ezt a gonoszt... a sötét erő létezik, és napról napra hatalmasabb. Ne kicsinyeljétek le. - A *camerlengo* suttogóra halkította a hangját, és a kamera ráközelített. - Ez az erő, jóllehet óriási, nem legyőzhetetlen. Az isteni erő elbír vele. Hallgassatok a szívetekre. Hallgassatok Istenre. Együtt elhátrálhatunk a szakadék szélétől.